

[Adolph Sørensen.]

området, der jo også hører til den kategori, ligger højt over det øvrige lands, og her har vi igen en kilde til forskelsbehandling i de store byområders disfavør, altså på tværs af retfærdighedskravet.

Man har endvidere hævdet, at parcelhus- ejere via den bestående ordning nyder urimelige skattemæssige fordele i forhold til lejere. Ja, noget sådant kan vel her og dér påvises, men da langt fra i alle tilfælde, og det gælder i hvert fald ikke i forhold til de hundredtusinder af lejere, der sidder under huslejerestriktionernes skjærmende paraply til gammel husleje.

Påstanden om skattespekulation i forbindelse med vedligeholdelsesudgifterne synes mig at være så temmelig overdreven, for det gælder jo i virkeligheden for disse udgifter — som for praktisk taget alle andre udgifter i forbindelse med aktiver, af hvad art nævnes kan, hvoraf der beregnes udbytte — at nok er de fradragsberettigede, men de skal da afholdes, inden de giver en skattelettelse. Så må vi efter min opfattelse fortsat have besværet med at skelne mellem, hvad der er vedligeholdelse, og hvad der er forbedringer. Giver dette forhold anledning til en bedre vedligeholdelse af husene, end man ellers ville se, så er det kun en fordel for samfundet, som er direkte og stærkt interesseret i, at værdierne bevares.

Jeg vender tilbage til påstanden om den skattemæssige præference. Hvis en lejer f. eks. rejser for 2.000-3.000 kr. årlig i stedet for at spare op i egen bolig, unddrager vedkommende sig jo skat af renteindtægten, såfremt rejseudgiften hindrer en formuedannelse, der ellers ville have fundet sted.

Vi er fra mit partis side helt sikre på, at man bør opmuntre opsparingen fremfor forbruget, og vi finder det ganske i sin orden, at den, der for egne midler sikrer sig en bolig — ofte igennem afsavn på andre områder — ikke skal skattestrafes, men snarere bør skattepræmieres. Det bør efter vor opfattelse gøres til noget nyttigt og attraktivt at spare op til egen bolig, gøres til et formål i sig selv, sådan som det tidligere var det.

Retfærdighedskravet, der jo i denne sag er påberåbt så stærkt — for øvrigt med rette, for det bør da gå igennem al lovgiv-

ning i vort land — tilgodeses efter vor opfattelse bedst ved, at retten til at fradrage alle faktisk afholdte driftsudgifter ved en- og tofamiliehuse som ved anden fast ejendom bevares fuldt ud, i hvert fald så længe fiktionen om erhvervsmæssig udlejning af egen bolig til sig selv opretholdes som grundlag for indkomstbeskatningen — og dette princip bryder regeringen jo slet ikke med. Hertil kommer, at det netop ofte er de store, gamle ejendomme, samfundet har en særlig interesse i at bevare, og det kan kun ske ved en gennemført vedligeholdelse, der som bekendt koster mere og mere, jo ældre og større en ejendom er.

Jeg beklager altså meget, ligesom det ærede medlem hr. Foged gjorde det, at det ikke er lykkedes hidtil under udvalgsforhandlingerne at skaffe forståelse hos regeringspartierne for disse synspunkter. Jeg beklager også, at forslaget om, at de ofte byrdefulde afgifter, de faste afgifter, der nu kan være tale om, ikke kan bringes til fradrag, opretholdes. Det gælder for kloak-, vej-, vand- og renovationsafgifter m. v. Det gælder for udgifter til gaderenholdelse og snerydning, og det gælder for forsikringsudgifter, at de er også stærkt svingende fra sted til sted og fra den ene bygningsform til den anden, på samme måde som vedligeholdelses- og vurderingsudgifterne er det. Ved at holde den nævnte lange række af faste udgifter udenfor lægger man sig igen ud med retfærdighedens gudinde, og det vil vi ikke medvirke til.

Jeg beklagede før det pludselige hastværk, regeringspartierne fik, da lovforslaget partout skulle gennemføres, og dette — må jeg have lov at kalde det „kissejav“ — måtte undre os så meget mere, som finansministeren og boligministeren jo har givet Fællesorganisationen af almenyttige danske Boligselskaber et løfte om at nedsætte et udvalg til at kulegrave hele det område, vi her taler om. Ja men hvad havde så været mere naturligt end at følge det forslag, vi fra oppositionens side gik til den højtærede finansminister med i forrige uge, om at henlægge lovforslaget indtil videre, i hvert fald indtil det nævnte udvalg havde sluttet sit arbejde? Men vi talte for døve øren. Fornuften har jo ofte trange kår i vort lille land. Vi finder det urimeligt nu at ændre på en ordning, som skatteyderne